

5. Розробка і реалізація плану заходів щодо формування позитивного іміджу комерційного банку у свідомості цільових груп [3].

Зміцнення корпоративного іміджу банку необхідно розглядати у контексті взаємовідносини «держава – банк – позичальник» з використанням прогресивного досвіду індустріально розвинутих країн. Особливо важливе значення має зміцнення технологічних компетенцій банку і прозорість поділу його ризиків між учасниками ринку [3].

Список використаних джерел

1. Корпоративний імідж комерційного банку. URL: https://pidru4niki.com/12560607/bankivska_sprava/korporativniy_imidzh_komertsiynogo_banku.

2. Даниленко Л.В. Все про імідж: від підходів до рекомендацій. 2015, №34. С. 50–63.

3. Корпоративний імідж в оптимізації стратегії банківського маркетингу. URL: <http://vlp.com.ua/files/122.pdf>.

Марія КОБИЛЕЦЬКА,
здобувач вищої освіти ОС «магістр»
спеціальності 072 «Фінанси, банківська справа та страхування»,
Віталій ЛАВРУК,
доктор економічних наук, професор,
Заклад вищої освіти «Подільський державний університет»,
Україна

ДЕРЖАВНА ПІДТРИМКА ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ АГРАРНОГО СЕКТОРУ

На сьогоднішній день реаліями є те, що фінансування інноваційної діяльності за рахунок бюджетного ресурсу має нестійкий характер. Вказане може свідчити про відсутність пріоритетів бюджетної політики щодо фінансування інновацій.

Однією з причин цьому є відсутність довгострокової бюджетної стратегії, а також ефективного механізму середньострокового планування бюджетів [3, с.45]. Кількість інноваційних підприємств, які здійснювали інвестиційні витрати на дослідження і розробки, має тенденцію до падіння. Це доводить, що реальний сектор економіки втрачає стимули до інвестування власних промислових досліджень і розробок – найбільш важливої і значущої складової інноваційного процесу.

Кількість інноваційних підприємств, які здійснювали інвестиційні витрати на придбання інноваційних технологій та науководослідних розробок починаючи з 2006 р. постійно знижується (з 1510 підприємств у 2005 р. до 1143 підприємств у 2018 р.) [2]. Показники інноваційної активності в промисловості України не відповідають сучасним світовим тенденціям: якщо в Україні рівень інноваційної активності становить 16,8%, то в розвинутих країнах (Японія, Німеччина) цей показник сягає 65–80%, а в нових країнах ЄС (Центральна та Східна Європа) – не менше 35% [5–10].

Але слід звернути увагу на кілька особливостей. По-перше, в Україні значна кількість виробничих корпорацій реально займаються інноваційною та науково-технічною (інноваційно-технологічною) діяльністю, інвестують кошти та інші ресурси в реалізацію інноваційних та науково-технічних проєктів, але в статистичній звітності цю діяльність не відображають або відображають з «перекрученнями». Причина цьому на мікрорівні – відсутність досвіду управління інноваційною, науково-технічною та технологічною (інноваційно-технологічною) діяльністю відповідно до сучасної практики менеджменту, в т.ч. проєктного менеджменту (коли інноваційно-технологічна діяльність розглядається як сукупність конкретних проєктів). По-друге, суб'єкти господарювання не хочуть витратити ресурси на облік інноваційної діяльності, оскільки ця діяльність в більшості випадків не дає права на отримання пільг. По-третє, слід відмітити відсутність дієвої системи державного стимулювання (включаючи податкові важелі) інноваційно-технологічної діяльності підприємств, тому підприємства не зацікавлені створювати системи

моніторингу та аудиту інноваційно-технологічної діяльності. Адже більшість інноваційно активних підприємств позбавлені можливості отримання державної підтримки і тому не вважають за необхідне звітувати про інвестування інноваційно-технологічної діяльності та реалізацію інноваційних проектів.

Показники загальної інвестиційної та інноваційної активності демонструють слабку кореляцію з показниками макроекономічного розвитку. Основними причинами цього явища є непослідовність політики державної підтримки інвестиційної та інноваційної діяльності, висока «латентність» інноваційних трансформацій (підприємства в переважній більшості не звітують про реалізацію інвестиційно-технологічних проектів), недосконалість методології обробки відповідних даних.

Національна конкурентоспроможність може бути сформована лише на основі підтримки стійкого економічного зростання, для чого необхідно вжити заходів з підтримки високопродуктивної інвестиційної та інноваційної діяльності [4, с. 66].

З метою посилення позитивного впливу державної економічної політики на динаміку інвестиційної та інноваційної діяльності необхідно:

- вжити заходів з удосконалення державної бюджетної політики, забезпечивши спрямування додаткових коштів бюджетів на фінансування високотехнологічних проектів;
- активізувати подання заявок для фінансування інвестиційних та інноваційних пропозицій у структурні фонди та грантові програми ЄС;
- вжити заходів щодо стимулювання інвестиційної діяльності в малому підприємстві (пільгові кредити, спеціальні гранти тощо);
- стимулювання ринкового попиту на інновації і використання концепції «лідуючих» ринків, що передбачає підтримку ринків, найбільш сприйнятливих до нововведень;
- прискорити темпи створення та оновлення інноваційної інфраструктури; - вжити заходів фіскального стимулювання капіталомістких інвестиційних проектів;

- створити Державний інвестиційний банк з метою пільгового стимулювання інвестиційних проектів на пріоритетних напрямках (із жорстким контролем за його діяльністю).

Слід розробити законопроект, в якому мають бути визначені загальні поняття комерціалізації науково-технічних розробок, інновацій і технологій, в т.ч.: правове визначення поняття «комерціалізація науково-технічних розробок, інновацій і технологій»; загальний порядок та способи комерціалізації; заходи стимулювання; правові форми інфраструктурної підтримки комерціалізації. Доцільно щорічно складати та оприлюднювати Національну доповідь про стан та перспективи інноваційного розвитку України.

У подальшому слід виконати наукові дослідження з проблем державно-приватного партнерства в інноваційній сфері.

Список використаних джерел

1. Andriushchenko, K., Lavruk, V., Uliganets, S., Kovtun, V., & Matviienko, H. (2019b). Reputation risk management companies based on competence approach. *TEM Journal*, 8(2), 516-524. <https://dx.doi.org/10.18421/TEM82-27>.
2. Інноваційна діяльність промислових підприємств України у 2018 році: Експрес-повідомлення Держстату України // www.ukrstat.gov.ua.
3. Лаврук В.В. Методичні підходи до оцінки й вибору інноваційно-інвестиційних проектів в агропромисловому виробництві. *Науковий вісник національного університету біоресурсів і природокористування України*. 15/12/2011. № 168. – Ч.3: 143 Економіка, аграрний менеджмент, бізнес. С. 43-47.
4. Лаврук В.В. Теоретичні основи управління інноваційним розвитком аграрної галузі. *Економічний простір*. 2008. № 17. С. 64–70.
5. Лаврук В.В. Інвестування інноваційних проектів у агропромисловому виробництві: автореф. дис. д-ра екон. наук : 08.00.03; Сум. нац. аграр. ун-т. Суми, 2011. 40 с.
6. Лаврук В.В. Фінансова стійкість аграрних підприємств. *Збірник наукових*

праць ПДАТУ. Вип. 21. 2013. С. 127-131

7. Технологічний імператив стратегії соціально-економічного розвитку України: Монографія / За ред. докт. екон. наук Л.І. Федулової. К.: ІЕП НАНУ, 2011. 656 с.

8. Шморгун Л.Г. Чи є в Україні інвестиційна політика?. *Економіка України*. 2014. №3. С. 42–49.

9. Godfrey, N. (2008). Why is competition important for growth and poverty reduction? *Global Forum VII on International Investment*, 27–28 March 2008. www.oecd.org.

10. Schoemaker, P.J.H. (1995). Scenario planning: A toll for strategic thinking. *Sloan Management Review*, 36: P.25–39.

Валерія КОЛЕНДЗЯН,
здобувач вищої освіти ОС «бакалавр»
спеціальності «Фінанси, банківська справа та страхування»,
Науковий керівник : **Гаврилук В. М.**
кандидат економічних наук, асистент
кафедри фінансів, банківської справи,
страхування та електронних платіжних систем
Заклад вищої освіти «Подільський державний університет»,
Україна

СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ПЕНСІЙНОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

У 1992 р. Україна почала переходити від пенсійного забезпечення, успадкованого від радянських часів, до побудови пенсійної системи, заснованої на страхових принципах. Постановою Кабінету Міністрів України від 28 січня 1992 р. № 39 на базі Українського республіканського відділення Пенсійного фонду СРСР був створений Пенсійний фонд України, а також започатковано функціонування системи збору та розподілу страхових внесків роботодавців та громадян на пенсійні виплати [3].

9 липня 2003 р. Верховна Рада України прийняла два пенсійні закони -